

چرا عیسی بروی صلیب مرده است- او برای ما جان سپرده است

هر انسان در پیشگاه خداوند گناهکار است (رومیان ۳؛ ۱۰-۹)، حتی کسانی که ده فرمان را رعایت می کنند در ظاهر نیز گناهکارند. آیا کسی هست که بتواند این فرامین را چه با کلام و چه در نیت رعایت کند؟

حتی این نیز گناه است که ما کار نیک را که توان انجامش را داریم را انجام ندهیم و همچنین وقتی که ما خدا را بالاتر از هر چیز دوست نداشته باشیم و همچنین دیگران را همانند خودمان دوست نداشته باشیم (متی ۲۲؛ ۴۰-۳۷)، اینکه ما گناه خود را کوچک بشماریم برای خدا قابل قبول نیست. گناه ما را از تقدس خداوند جدا کرده و در گناه تاریکی و لعنت و نفرین خداوند قرار دارد (موسوی ۱۱؛ ۲۶ / رومیان ۶؛ ۲۳).

خداوند ولی خواهان مرگ و لعنت ما نیست و او می خواهد گناهان ما را ببخشد. یوحنا نوشته (۱، یوحنا ۱؛ ۸-۹): وقتی که ما بگوییم که گناهی نداریم در واقع در حال فریب خود هستیم و حقیقت در گفته ما نیست. ولی وقتی که ما گناهان خود را بشناسیم و به آنها اقرار کنیم، خداوند از روی معرفت و عدل خود گناهان ما را خواهد بخشید و ما را از همه ناعدالتی ها پاک خواهد کرد.

در عهد قدیم خداوند از روی لطف و فیض خود این امکان را به قوم خود اسرائیل داد تا گناهان خود را بشناسند و با قربانی کردن یک حیوان پاک که اکثراً گوسفند و یا بره ای می بود، از بخشش گناهان برخوردار شوند. این قربانی نباید به شکل یک تجارت با خدا باشد و نباید حکم یک هدیه برای او را داشته باشد چون این قربانی باید به روشنی نشانه ای بر اقرار به گناه و همچنین مجازات گناه باشد. در هنگام دعا برای قربانی باید دست را بر سر قربانی گذاشت. این باید به این منظور انجام می گرفت که حیوان به عنوان جانشین انسان در جایگاه او قرار می گیرد و به پیشواز مرگ می رود. (۳، موسوی ۱؛ ۵-۱).

این عمل که به نوعی خیلی سخت به نظر میرسد در واقع یک نشان روشنی از نتیجه ی گناه و نافرمانی در برابر خداوند است. " بدون ریختن خون (=فدا کردن زندگی) هیچ بخششی وجود ندارد". (عبرانیان ۹؛ ۲۲)

این بخشش خداوند از طریق قربانی کردن حیوان در عهد قدیم در واقع یک پیش حرکت در جهت هدف عیسی مسیح بود و یک دید پیامبر گونه به این روند قربانی شدن. صلح میان انسان و خداوند تنها از طریق خود خداوند مقرر می شود! خداوند همان عیسی مسیح بود. عیسی تنها یک انسان برگزیده از طرف خداوند نبود که بخواهد تمام گناهان و مجازات انسانها را بردارد بلکه عیسی پسر ابدی خدا می باشد که برای نجات انسانها به این دنیا فرستاده شده است. در عیسی خداوند مجازات انسانها را بر خود نهاد (۲، قرنتیان ۵؛ ۱۹).

از روی محبت خود و همچنین فرمانبرداری عیسی در مقابل خداوند، و بخاطر محبت او نسبت به ما، عیسی این مجازات مرگ را که در برابر عدل خداوند برای گناه در نظر گرفته را به دوش کشید و خود را قربانی کرد (غلاطیان ۳؛ ۱۳ / افسسیان ۲؛ ۵).

زمانی که یحیی تعمید دهنده عیسی را دید فرمود (یوحنا ۱؛ ۲۹): " بنگرید، این است بره خداوند که گناه عالم را به دوش میکشد". عیسی مسیح بره قربانی ماست (۱، قرنتیان ۵؛ ۷)

عیسی درباره خود فرمود:

(متی ۲۸؛ ۲۰): چنانکه پسر انسان نیامد تا به او خدمت شود، بلکه تا خدمت کند و جان خود را در راه بسیاری فدا سازد.

(یوحنا ۱۶؛ ۳): زیرا خدا جهان را اینقدر محبت نمود که پسر یگانه خود را داد تا هر که بر او ایمان آورد، هلاک نگردهد بلکه حیات جاودانی یابد.

(یوحنا ۱۰؛ ۱۱): من شبان نیکو هستم. شبان نیکو جان خود را در راه گوسفندان می‌نهد.

(یوحنا ۱۵؛ ۱۴): کسی محبت بزرگتر از این ندارد که جان خود را بجهت دوستان خود بدهد.

مارتین لوتر در توضیح دومین قسمت اعتقادنامه مسیحی می‌نویسد: "من میدانم که عیسی مسیح ... من را که گم شده بودم و لعنت شده بودم و او مرا نجات داد، رها کرد، برده کرد از همه گناهان و مرگ و شیطان. او این کار را نه با پول و طلا و نقره، بلکه با خون گرانبها و مقدس خود و همچنین با درد و رنج و مرگ مقدس خود..."

اگر ما ایمان داریم که عیسی مسیح برای گناهان ما بروی صلیب جان داده است، خداوند به ما فیض خود را هدیه میدهد و ما بخشش گناهان و بعد از مرگ خود، رستخیز و حیات جاودان را به دست میاوریم. اگر تو به این ایمان داری به آن خواهی رسید- بخشش گناهان و حیات جاودان.

بخاطر يك راز شگفت انگیز بروی صلیب عیسی مسیح عدل و جزای خداوند (فرمانها) و محبت و بخشش خداوند یکدیگر را ملاقات می‌کنند(انجیل). بروی صلیب عیسی ما میبینیم: گناهان ما و مجازات به حق مرگ برای آن و از سوی دیگر بخشش و رستخیز و حیات جاودان و محبت خداوند نسبت به ما.

یوحنا مینویسد: (۱, یوحنا ۴؛ ۱۰-۹) "و محبت خدا به ما ظاهر شده است به اینکه خدا پسر یگانه خود را به جهان فرستاده است تا به وی زیست نمایم. و محبت در همین است، نه آنکه ما خدا را محبت نمودیم، بلکه اینکه او ما را محبت نمود و پسر خود را فرستاد تا کفاره گناهان ما شود."

این لطف و محبت خداوند بروی صلیب عیسی را میتوان با فروتنی و قلبی با ایمان دریافت کرد. پولوس رسول می‌نویسد(۱, قرنتیان ۱؛ ۱۸ و ۲۳): " زیرا ذکر صلیب برای هلاک شده ها حماقت است، لکن نزد ما که ناجیان هستیم قوت خداست. لکن ما به مسیح مصلوب موعظه می‌کنیم که یهودیان را لغزش و امت‌ها را جهالت است."

قربانی شدن عیسی بروی صلیب در عهد قدیم پیش بینی شده بود و به نوعی به شکل ظاهری اتفاق افتاده بود:

ابراهیم میبایست فرزند خود اسحاق را قربانی میکرد ولی خداوند قوچ را برای قربانی کردن بجای او فرستاد(۱, موسوی ۲۲)

اسرائیلیها قبل از هجرت از مصر میبایست يك گوسفند را قربانی میکردند و خون آن را بر سر در خانه می‌مالیدند تا فرشته مرگ از آن خانه عبور کند(۲, موسوی ۱۲؛ ۳۱-۱). اشعیا نبی می‌نویسد؛ بنده خداوند مسیح، رنج خواهد کشید، و باید بمیرد به عنوان يك قربانی برای قوم خود. (اشعیا ۵۳).